

Γιὰ χάρι σου, μὰ τὸ θεὸ, ὅσους μοῦ 'πῆς σκοτόνω,
Γιοφύρι ἀπὸ κόκκαλα σου κάμνω νὰ περνᾷς,
Κι' αὐτὸν τὸν Χάρο δὴ τὸν 'δῶ, κι' αὐτὸν τὸν μαχαίρωνω,
Νὰ βγαίνης, φῶς μου, ἄρθρα, παντοῦ νὰ σεργιανᾷς.

Κι' ἂν τύχη τὸ φουστάνι σου κανέναν νὰ πατήσῃ,
Νὰ 'γγίξῃ τὴν πλεξοῦδά σου ἀπὸ παλληκαριά,
Νὰ μὴν τὸν εἶχεν ἄμποτες μάνα καμμιὰ γεννήσῃ,
Τοῦ κόβω τὰ παγίδια του, τὰ ρίχτω στὰ θεριά.

"Ο, τι μοῦ 'πῆς ὀρκίζομαι εὐθὺς πῶς θὰ τὸ κάνω,
Πῶς δὲν θὰ 'πῶ «ἀδύνατον» αὐτὸ ποῦ μοῦ ζητεῖς·
Καὶ δὴν μοῦ 'πῆς: ἀπόθανε! ἀμέσως θ' ἀποθάνω
Κι' ἂς ἀνοιχθῇ τὸ μνημά μου ἐκεῖ ποῦ θὰ πατήσῃ.

Νὰ σ' ἀρνηθῶ, τὰ χεῖλη σου μόνον νὰ μὴ προστάξουν·
Αὐτὸ μόνον δὲν γίνεται, ὁ κόσμος κι' ἂν χαθῇ,
Κάλλια νὰ 'δῶ στὴν πόρτα σου σὰ θῶδι νὰ μὲ σφάζουν
Τὸ αἷμά μου στὸ σπῆτι σου ποτάμι νὰ χυθῇ.

"Αν ὅμως καὶ δὲν μ' ἀγαπᾷς καὶ θέλεις ν' ἀποθάνω.
'Απόψε εἰς τὴν πόρτα σου μπῆξε καρφιά γερά,
Νὰ χύσω τὰ τσιγέρια μου, νὰ τὰ κρεμάσ' ἐπάνω
Νὰ βγάλῃ μαῦρο ὄνομα τὸ σπῆτι σου, σκληρά!

Κι' ὅποιος περνᾷ, τρεμουλιαστὰ νὰ κάνῃ τὸ σταυρὸ του·
'Εσὺ νὰ ζῆς μὲ δάκρυα, μὲ πόνους, μὲ καῦμούς
Κι' ἂν πάρῃς ἄνδρα τὴν αὐγὴ σὰν θάσαι στὸ πλευρὸ του
Νὰ μὲ θωρῇς στὸν ὕπνο σου, νὰ χύνῃς στεναγμούς,
'Εν 'Αδριανουπόλει, 1886.

G. LAFFON

(Ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου Κ. Φ. Σκόκου)

ΔΥΩ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

Δηὼ πουλάκια, δηὼ ὠραῖα καὶ περίχαρὰ πουλάκια,
Τρυφερὰ, ὡσὰν τὸ ρόδο, ἄσπρα σὰν τὸ γασσεμί,
'Ροδοκόκκινο τὸ ἓνα μὲ γλυκὰ-γλυκὰ ματάκια,
Συμπαθητικὸ τὸ ἄλλο καὶ ἀγγελικὸ κορμί.
Νᾶν' τὰ βλέπατε! Μὲ πόνου καὶ πολὺ συλλογισμένα
'Εφυγαν καὶ πᾶν' στὰ ξένα.

Τᾶθλεπα, ποῦ κλαδοῦσαν καὶ ἀπλώναν τὰ φτερά τους
Εἰς τὰ ὠμορφα λουλούδια, στὸν γαλάζιο οὐρανὸ,
Σὰν τρελλὰ, σὰν μεθυσμένα. ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰ τους,
'Οταν πρόβαλλε ἡ αὐγοῦλα κάθε μέρα στὸ βουνό.
Δὲν ἐγνώριζαν μαράζι, μὰ μὲ μάτια δακρυσμένα
'Εφυγαν καὶ πᾶν' στὰ ξένα.

"Αχ, τὰ εἶδα καὶ τὴν ὥρα, τὴ στιγμή τὴν τελευταία,
Ποῦ ἀνοῖξαν τὰ φτερά τους γιὰ νὰ πᾶν' στὴν ξενιτειά·
Συγνογύριζαν ὀπίσω τὰ ματάκια τὰ ὠραῖα
Κι' ἀναστέναζαν μὲ πόνου καὶ τὰ δηὼ ἀπὸ καρδιά.
Τί νὰ εἶχαν τὰ πουλάκια, ποῦ χλωμά καὶ πικραμένα
'Εφυγαν καὶ πᾶν' στὰ ξένα;

"Αργος, 30 Ἰουλίου 1886.

Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ;

Ποῦ εἶνε; χίλια νὰ τῆς 'πῶ ἦλθα γλυκὰ τραγοῦδια
τοῦ μακρυνοῦ μας χωρισμοῦ... καὶ δὲν τὴν εἶδ' ἀκόμα·
ποῦ εἶνε, ὅλα ῥώτησα τοῦ κάμπου τὰ λουλούδια,
μὰ βρῆκα μόνο μυρωδιὰ σιὸ δροσερὸ τους στόμα.

Ποῦ εἶνε, εἶπα στὴν αὐγὴ ποῦ στάζει στὸ χορτάρι,
σὰν ἀπ' ἀγάπη τὴ δροσὰ—δὲν εἶπε λόγῳ ἓνα·
ποῦ εἶνε, χθὲς ἐρώτησα τὴ νύχτα τὸ φεγγάρι,
δὲ μίλησε τὰ μάτια μου σὰν εἶδε δακρυσμένα.

"Α, χρόνος δὲν ἐπέρασε, πεῦ αὐτὸ τὸ ἴδιο χῶμα
εἶχε φωνή, σὰν ῥώταγα γιὰ κείνη—καὶ μίλουσε...
βρύσες, λουλούδια καὶ γκρεμοὶ γιὰ μένα εἶχαν στόμα,
καὶ ἡ ζωὴ μου σὲ χαραῖς κ' ὀνειράτα περνοῦσε.

Μὰ τώρα σὰν ἀλλάξαμε κι' αὐτὰ μοῦ εἶναι ξένα,
πούχαν φωλιά, κρυφὴ φωλιά χτισμένη στὴ καρδιά μου·
κυτάζω μάτια γελαστὰ μὲ μάτια πονεμένα·
—δὲν εἶδα δάκρυ νὰ χυθῇ γιὰ τόσα δάκρυά μου.

Μὲν' τὸ λιθάρι ποῦ πατῶ στὸ χῶμα κάτω τρίζει
σὰν νὰ μοῦ λέγῃ, πῶς αὐτὸ τὸν πόνου μου γνωρίζει,
κ' ἦῤα λιθάρια πεῖο πολλὰ νὰ τρίζουν, νὰ πονοῦνε.
ἀπὸ καρδιαῖς, ὅπου συχνὰ μᾶς λέν πῶς ἀγαποῦνε!..

"Ολα σθυσμένα καὶ νεκρά, κ' ἡ γῆ αὐτὴ ἀκόμα,
ὅπου μὲ ἄρεσε νὰ ζῶ, ποῦ ἀγάπησα γιὰ κείνη,
ὡσὰν τῆς πρώτης μου χαρᾶς ἐξαπλώνει μπρὸς μου πτώμα,
καὶ τρέμω, τρέμω καὶ πατῶ κ' ἡ ὄψι του μὲ σβύνει.

"Οπου κ' ἂν στρέψω μιὰ χαρὰ ὁ νοῦς μου ζωγραφίζει,
χαρὰ ποῦ πάλι σβύνοντας τὰ μάτια μου σκοτίζει·
καὶ τρέχω ἔτσι σὰν τυφλὸς στὰ πρώτα βήματά μου,
ἐσχώνοντας, πῶς ὁ δύστηνος πατῶ μὲ στὴν καρδιά μου!..

"Ολα σθυσμένα καὶ νεκρά, καὶ στὴ ψυχὴ μου μόνος
μὲς 'ς τῆς φωτιᾶς τοῦ ἄσθυστος ζῆ ὁ δικός μου πόνος.
Ποῦ εἶνε; "Ολα μένουνε τὰ χεῖλη σφαλισμένα·
καὶ τῆς καρδιάς μου μονιχὰ ἀνοίγουν ματωμένα.

Δ. Ν. ΦΩΣΤΕΡΗΣ

ΤΩ ΑΝΔΡΙ

"Ω κλείσον τὸ μεμψίμοιρον καὶ ἄδικόν σου στόμα
καὶ στρέψον τῆς καρδίας σου τὸ ἀμβλυώτερον ὄμμα
πρὸς πᾶν ὠραῖόν κ' εὐγενὲς καὶ τότε θέλεις ἴδει
ἂν ὁ ἀνὴρ ἡ ἡ γυνὴ τὸ αἶσθημα προδίδῃ.
Στρέψον καὶ ἴδε τὴν Σαπφώ, τὴν λύραν τῆς τοῦ κύμα...
Κι' εἰπέ μοι ἂν δὲν ἔπεσε τοῦ ἔρωτός σου θύμα.
Σιῶπῃσον· ἀπηύδησα νὰ σὲ ἀκούω πλέον
ὡς γέρων νὰ μεμψιμοιρῇς, καὶ ὡς ἡ Φώκη κλαίων
τὴν δῆθεν προδοσίαν σου, νὰ μᾶς κατασπαράσσης
Καὶ ὡσεὶ ἄνθος μαρανθὲν νὰ μᾶς ἀποτινάσσης.
"Ω! τῆς φιλαρεσκείας σου καὶ τοῦ ἐγωῖσμοῦ σου,
τοῦ ἀλοκότου πάθους σου καὶ τοῦ συλλογισμοῦ σου!
'Ο ἔρωας ἐκ τῆς γυναικὸς καὶ μόνον ἐγεννήθη,
καὶ εἰς τὰθρά τῆς πάντῃς θὰ ἐμφωλῇ στήθη.
'Εγραφον ἀπὸ τοῦ "Αλσους τῆς Παραδείσου.

ΑΓΛΑΪΑ

ΚΑΙ ΟΜΩΣ...

Καὶ ὅμως δὲν μὲ ἀγαπᾷ... Ἐνῶ πρὸ τόσο χρόνου
'Εκθύμως τὴν ἠγάπησα ὡς πολικὸν ἀστέρα
ὡς βάλσαμον τρισάγιον τοῦ ψυχικοῦ μου πόνου·
ὦ! εἶναι ἡ ψυχρότης τῆς θαλάττης ὑπερτέρα
'Απὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεαττύος.